

Drahé vlasti.

Josef Parák.

I.

Můj sluch je kouzlem divným spojen,
Když slyším čarovné slovo jméno,
krak lesene se a třes se rozohní
a v prsou celé moře povlučeno!
A, to jsou lásky známky viděné!
Tu jedinou znám ještě s žitím páskou —
sít lásky stejně s žitím vlasti své,
pro vlasti umru — umru pro svou lásku.

II.

Co láska a co lidská duše,
a jak jí lze dosáti,
a srovná se s nánicemi
vsám vnu a mohu pteci.

Však neověřliv, co je vlast,
ač jméno stříbrem zvoní,
já cítím jen, že vlast to jest,
že mohu umřít pro ni.

III.

Já mívám vlast jen stříbrnou jsem,
bez kořenu a síly,
já a vlasti hnán jsem — bylo mně
jako ve poslední chvíli.

A kdyby země potatná
i přímým rájem byla,
umře by co pěšná raketa přes
kmenábla udusila.

IV.

Mně jest, jak bych byl otcem svým
 v strachá vlasti má,
 a životem se chránil svým
 skráma vlasti má!

Ja' přec se, když poručím
 a strážím každý sen,
 by nepatřil ke škole von
 náš bílý, nový den.

V.

Jak rád v tvém stnu, mladím
 puzvětná lípa, dlan,
 vjdyt naslouchaje zvěstím
 aspoň se pomodlím.
 A modlím se, by přišlo bouř
 a mroujeb větrů pum,
 by zapěl písně z dávných dob
 nám slávy deštěm.

Kulopis z roku 1861.